

Kar pa to romanje javalino kaže, je to, da še živi v nas upanje, da se kedaj združimo v eno sv. vero in se bližamo čedalje bolj eni slovanski besedi.

Za oboje pa je treba, da se bolj in bolj izpoznamo in se torej živo čutimo za brate; tako pa si nadelamo pot, da se pokažemo svetu v nepredolgem času vsaj sinove ene matere — katoliške Slave.

(?)

## Nekdaj in zdaj.

(Izviren dopis iz Ptuja.)

Nekoliko dni pred dnem 2. junija, t. j. pred volitvo poslanca za državni zbor, vzel sem iz škrinjice stare volilne oklice, katere hranim. Bila je prilika, da sem jih spet enkrat pregledal.

Pripetilo se je, da sem naletel na onega z dne 16. junija 1870, s katerim so „volilnim možem ptujskega in rogaškega okraja“, tedaj našim kmetom priporočali g. notarja Rodoška v izvolitev.

Volilo se je takrat tretjekrat, Slovenski kandidat bil je pokojni g. Herman. Opomniti moram pred vsem, da so takrat volilni oklic ptujski gospodje dr. Franc Strafella, Ignac Leskošek, Ivan Zima in Albin Pogačnik, tedaj, kakor pričajo njih imena, sami trdi Nemci izdali.

Oklic tiskan je nemški in slovenski, kar priča, da so takrat ptujski gospodje znali še slovenski in da so čutili potrebo s Slovenci govoriti slovenski.

Zadnjič tedaj za 14 let, niso imeli več kandidata, niso napravili volilnega oklica niti nemškega, niti slovenskega. Tako hudo so v teku kratkih 14 let opešali in zaostali.

In kako mogočno še so pred 14 leti govorili in se slovenskim možem volilec grozili!

Tedanji oklic je imel štiri točke.

V prvej so izdelali duhovnike, češ, da se naj za volitve ne brigajo. Ko bi bili letos tako bedasto kvasili, pokazali bi jim bili škofov pastirski list.

V drugej točki spravili so se na naš slovenski jezik; tretja govori o nesreči, katera bi bila nas Slovence baje zadela, ko bi se ločili od Nemcev; četrta o potrebi, da stanuje poslanec sredi med svojimi volilci.

Vse te točke bile so, kakor je takrat volitev pokazala, nam Slovincem bob v steno. Toda naši protivniki so bili takrat baš tako zlobni in lisičje zviti, kakor danes; hlinili se so, resnico pačili, kakor še dandanes.

Da le eno omenim, kdo je bil kriv, da je moral gosp. Herman, ki je bil kot uradnik toliko marljiv in vesten, da se je naučil slovenskega jezika, ker je med Slovenci služboval, — iz Ptuja med Nemce v Borovje?

Tisti, katerim je bil na poti, in to so bili ptujski Nemci in nemčurji. Ali tedaj zvijska in zlobnost ni očividna? Hočem še povedati, kaj je z gospodi, ki so leta 1870 ponujali in vsiljevali Slovincem g. R. kot kandidata.

G. Pogačnik je umrl, Zima je oskrbnik posestev štajerske hranilnice, ležečih v Ptuj-skem okraju, Leskošek živi v mestu, ker ima domačijo sin, in dr. Strafella je suspendiran (odstavljen) advokat v Ptui. Ta mož je bil „bürgermeister“ pred večimi leti, zastopnik hranilnice, grajsčak itd., je zapovedoval Ptujčanom, ter je tlačil Slovence, kjerkoli mu je bila dana prilika. Nobeden teh še živečih gospodov ne bode več volilnih oklicev pošiljal nam Slovincem.

Dr. Strafella pa se je tudi zoper advokaška pravila pregrešil in se mu je zato pravica advokature vzela, povrh pa se je tudi njegova stvar izročila kazenski sodnji.

Sploh pa se mu godi hudo. Posestva so deloma že eksekutivno prodana; kar še jih ima, so polna dolgov. Zdaj celo Nemci nemajo več usmiljenja ž njim.

Kranjske fužine „Sagor am Savestromme“ imele so neznatno trjatev proti njemu; po Nemcu dr. pl. Schrey-u v Ljubljani hoteli so Strafelli premično blago zarubiti; toda sodnijski sluga je poročal, da ničesar ni našel. Dr. Schrey poslužil se je potem proti njemu nove postave z dne 16. marca 1884, števil. 35 ter mu je pretela kajha, katere ga je le njegov sin s tem rešil, da je plačal dolg. Tako se podirajo stari stebri zakletega nasprotništva naroda slovenskega!

Zatorej ne vdajmo se!

## Gospodarske stvari.

### Gozd in njegov vpliv na kmetijstvo.

II. Gozdi se toraj počasnejše ogrevajo, pa tudi počasnejše razhlajujejo, oni se vedejo, kakor slabi toplotni sprevajavei in vplivajo na obnebje in vremeakega kraja liki morju. Zato ima gozdno obnebje, kakor otočno obnebje ne le mnogo vlažnosti, ampak tudi bolj ravnomerno toplino skozi leto. Zajedno pa je srednja letna toplotina v otočnem obnebjui in v gozdnem obnebjui nižje od one topline, ki jo ima brezgozdnata trdna zemlja.

V časih, ko so Rimljani po naših krajih posebno pa na Nemškem gospodovali, kjer je bilo pred 1800 leti še vse zaraščeno z gostim lesovjem, je ob reki Reni komaj črešnja zorela; tako nizka je bila takrat v tistih krajih še toplotina. Zdaj pa zori tam vinska trta, iz katere sadu se napravljajo najzlahetnejša porenka, moselska in nekarska vina, ki imajo ceno, o kateri mi Štajerski vinogradniki še san-